

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER—I. KİTAP

MORGAN RICE

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ

(KRALLAR VE BÜYÜCÜLER—1. KİTAP)

MORGAN RICE

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı 17 kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; 11 kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPIR GÜNLÜKLERİ; 2 kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETTÜCCARLARI UÇLEMESİ; ve yeni destansın fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Ovgülerden Bazıları

“Hikâyesinde gizem ve entrika elementleri bulunduran esprili bir fantezi. *Kahramanların Görevi* cesur olmak ve büyüme, gelişme ve mükemmelliğe götüren hayat amaçlarıyla ilgili... Dolgun fantezi maceraları, bir baş kahraman, araçlar ve hayalperest bir çocuk olan Thor’un olanaksız durumlarla karşılaşp genç bir yetişkin haline gelişine çok iyi şekilde odaklanan bir dizi hareketli karşılaşmalar sağlayan bir macera arayanlar için ideal... Destansı bir genç yetişkin dizisinin neler sunabileceğinin sadece bir başlangıcı.”
--*Midwest Book Review* (D. Donovan, eBook Reviewer)

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”
--*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Rice’in eğlenceli destansı fantezisi [FELSEFE YÜZÜĞÜ] türün klasik öğelerini içeriyor—İskoçya’nın kadim tarihinden oldukça fazla etkilenmiş güçlü bir kurgu ve iyi bir mahkeme entrikası.”
—*Kirkus Reviews*

“Morgan Rice’in Thor’un karakterin ve içinde yaşadığı dünyayı kuruş şekline bayıldım. Yeryüzü ve içinde yaşayan yaratıkları çok güzel tarif edilmiş. [Özet] hoşuma gitti. Kısa ve tatlıydı. Yardımcı karakterler yeterli miktarda kullanılmış, kafam karışmadı. Maceralar ve yürek burkan anlar vardı fakat içlerine yerleştirilen aksiyon biçimsiz durmuyordu. Genç bir okuyucunun tercih edebileceği bir kitap. Kayda değer bir şeylerin başlangıcı.”
--*San Francisco Book Review*

“Destansı fantezi Felsefe Yüzüğü serisinin (şu anda 14 kitaptan oluşuyor) heyecan dolu bu ilk kitabında Rice, okurlarını 14 yaşındaki, hayali, krala hizmet eden elit şövalye birliği Gümüş Lejyon’a katılmak olan Thorgrin “Thor” McLeod ile tanıştırıyor. Rice’in yazını sağlam ve oldukça merak uyandırıcı.”
--*Publishers Weekly*

“[KAHRAMANLARIN GÖREVİ] hızlı ve kolay okunuyor. Bölüm sonları size bir sonraki bölümü okumak ve ne olacağını görmek zorunda bırakıyor ve kitabı elinizden bırakamıyorsunuz. Kitabın içinde bazı yazım hataları ve bazı isim karışıklıkları vardı fakat bunlar kitabın genel hikâyesini bozmuyordu. Kitabın sonu bir sonraki kitabı hemen alma isteği uyandırdı ve öyle de yaptım. Felsefe Yüzüğü serisinin dokuz kitabı da şu an Kindle mağazasından satın alınabilir ve Kahramanların Görevi, okumaya giriş yapabilmeniz için şu an ücretsiz. Tatilde okunacak hızlı ve eğlenceli bir şeyler arıyorsanız bu kitap tam size göre.”
--*FantasyOnline.net*

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. KİTAP)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. KİTAP)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. KİTAP)

EJDERHALARIN KADERİ (3. KİTAP)

GURUR AGLAYIŞI (4. KİTAP)

SEREF YEMİNİ (5. KİTAP)

KAHRAMANLIK SALDIRIŞI (6. KİTAP)

KILIÇ AYINI (7. KİTAP)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. KİTAP)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. KİTAP)

KALKAN DENİZİ (10. KİTAP)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. KİTAP)

ATEŞ ÜLKEŞİ (12. KİTAP)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. KİTAP)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. KİTAP)

ARENA 2 (2. KİTAP)

VAMPIR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. KİTAP)

SEVİLMİŞ (2. KİTAP)

ALDATILMIŞ (3. KİTAP)

YAZGI (4. KİTAP)

ARZULANMIŞ (5. KİTAP)

NİŞANLI (6. KİTAP)

YEMİNLİ (7. KİTAP)

BULUNMUŞ (8. KİTAP)

CANLANDIRILMIŞ (9. KİTAP)

GOMULMUŞ (10. KİTAP)

KADER (11. KİTAP)

KINGS AND SORCERERS

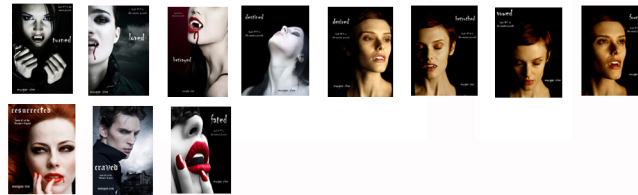
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Morgan Rice © 2012

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları Photosani'ye ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

İÇİNDEKİLER

<u>BÖLÜM BİR</u>
<u>BÖLÜM İKİ</u>
<u>BÖLÜM ÜÇ</u>
<u>BÖLÜM DÖRT</u>
<u>BÖLÜM BEŞ</u>
<u>BÖLÜM ALTI</u>
<u>BÖLÜM YEDİ</u>
<u>BÖLÜM SEKİZ</u>
<u>BÖLÜM DOKUZ</u>
<u>BÖLÜM ON</u>
<u>BÖLÜM ON BİR</u>
<u>BÖLÜM ON İKİ</u>
<u>BÖLÜM ON ÜÇ</u>
<u>BÖLÜM ON DÖRT</u>
<u>BÖLÜM ON BEŞ</u>
<u>BÖLÜM ON ALTI</u>
<u>BÖLÜM ON YEDİ</u>
<u>BÖLÜM ON SEKİZ</u>
<u>BÖLÜM ON DOKUZ</u>
<u>BÖLÜM YİRMİ</u>
<u>BÖLÜM YİRMİ BİR</u>
<u>BÖLÜM YİRMİ İKİ</u>
<u>BÖLÜM YİRMİ ÜÇ</u>
<u>BÖLÜM YİRMİ DÖRT</u>
<u>BÖLÜM YİRMİ BEŞ</u>
<u>BÖLÜM YİRMİ ALTI</u>
<u>BÖLÜM YİRMİ YEDİ</u>
<u>BÖLÜM YİRMİ SEKİZ</u>
<u>BÖLÜM YİRMİ DOKUZ</u>
<u>BÖLÜM OTUZ</u>

“Insanlar kimi zaman kaderlerinin efendisidir:
Hata, Sevgili Brutus, yıldızlarımızda değil,
Kul olduęumuz için, bizlerdedir.”

--William Shakespeare
Julius Caesar

BÖLÜM BİR

Kyra çimenlikli tepenin üzerinde duruyordu. Çizmelerinin altındaki zemin sert ve donmuştu. Etrafında kar tanecikleri uçuşuyordu ve o yayını kaldırıp hedefine odaklandığında, ısırıcı soğuğa aldırış etmemeye çalıştı. Gözlerini kısıtı, dünyanın geri kalanından soyutlandı—şiddetli bir rüzgâr, uzaktaki bir karganın sesi—ve kendisini sadece, çok uzaktaki parlak beyaz, mor çam ağaçlarından oluşan arazide bir başına dikilen, zayıf huş ağacını görmeye zorladı. Otuz yedi metre kadar bir mesafeden bu atış, ağabeylerinin yapamayacağı, hatta babasının adamlarının bile yapamayacağı bir atıştı ve ekibin en genci ve aralarındaki tek kız olarak bütün bunlar onu daha kararlı hale getiriyordu.

Kyra hiçbir zaman uyum göstermemişti. Elbette bir parçası kendisinden bekleneni yapmak ve toplumdaki yerine uygun olarak, diğer kızlarla vakit geçirmek ve toplumsal kurallara uymak istiyordu; ama derinlerde asla öyle biri değildi. O babasının kızıydı, babası gibi savaşçı bir ruha sahipti; kalelerinin taş duvarları arkasında tutulamazdı ve kalbine karşıt bir hayata teslim olmayacaktı. Bütün o adamlardan çok daha iyi bir atıcıydı—aslında babasının en iyi okçularını çoktan geride bırakmıştı bile—ve herkese—hepsinden önemlisi de babasına—ciddiye alınması gerektiğini kanıtlamak için her şeyi yapmaya hazırdı. Babasının onu sevdiğini biliyordu ama babası onun gerçek kimliğini görmeyi reddediyordu.

Kyra Volis ovalarında, kaleden uzakta, tek başına en iyi çalışmasını yapıyordu—bu onun için çok uygundu; çünkü savaşçıların kalesindeki tek kız olarak tek başına olmayı öğrenmişti. Her gün orada, en sevdiği yer olan, kalenin düzensiz taş duvarlarını tepeden gören, iyi ağaçlar, isabet ettirilmesi zor, zayıf ağaçlar bulabileceği platonun tepesinde kendisini eğitiyordu. Oklarının darbesi köyde

yankılanan sürekli bir ses haline gelmişti. O alandaki tüm ağaçlar oklarından nasibini almıştı, ağaçların gövdeleri epey parçalanmış, bazı ağaçlar da yan yatar hale gelmişti.

Kyra, babasının birçok okçusunun ovadaki farelere nişan aldığını biliyordu; kendisini eğitmeye başladığında bunu kendisi de denedi ve fareleri kolaylıkla öldürebildiğini fark etti. Fakat bu iş midelerini bulandırdı. O korkusuzdu ancak duyarlıydı da ve canlı bir varlığı öldürmek ona hiçbir şekilde zevk veren bir amaç olamazdı. O zaman, tehlike altında olmadığı sürece veya geceleri ortaya çıkan ve babasının kalesine çok yakın uçan Kurtyarasası gibi yaratıklar kendisine saldırılmadığı sürece bir daha hiçbir canlıya nişan almayacağına yemin etti. O yaratıklara karşı, özellikle de küçük erkek kardeşi Aidan bir Kurtyarasası ısırığıyla yaralanıp, bir ayın yarısı kadar süreyle hastalandığından beri, herhangi bir vicdani rahatsızlık hissetmiyordu. Ayrıca, dünyanın en hızlı hareket eden canlıları olarak onlardan bir tanesini, özellikle de gece, vurabilirse her şeyi vurabileceğini biliyordu. Bir keresinde, dolunaylı bir gecesini babasının kulesinden ok atarak geçirmiş ve gün doğarken de hevesli bir şekilde dışarı koşmuştu. Üzerinde hala isabet ettirdiği oklarla yerde yatan Kurtyarasası sayısını ve etrafını saran köylülerin hayrete düşmüş suratlarla ona bakışını gördüğünde heyecandan ürpermişti.

Kyra kendisini odaklanmaya zorladı. Atışı kafasının içinde gördü; yayını kaldırıyor, hızla çenesinin altına kadar gerip, hiçbir tereddüt olmadan bırakıyordu. Gerçek atışın atıştan önce gerçekleştiğini biliyordu. Onun yaşındaki—on dört yaşındaki—birçok okçunun yaylarını gerdikten sonra bocaladığını görmüştü ve sonucunda ise atışlarının başarısız olduğunu biliyordu. Derin bir nefes aldı, yayını kaldırdı, bir kararlılık anında yayı gerdi ve bıraktı. Ağacı vurup vurmadığını kontrol etmeye ihtiyacı yoktu bile.

Bir an sonar okun ağaca saplanma sesi duyuldu; ama o çoktan başka yöne gönmüş, yeni bir hedef arayışına

girmişti bile, daha uzak bir tane.

Kyra ayaklarının dibinde bir inilti duydu ve Leo'ya baktı; kurdu Leo, her zaman yaptığı gibi yine yanında yürüyor ve bacaklarına sürtünüyordu. Yetişkin bir kurt olan ve onun beline kadar gelen Leo, Kyra'ya karşı son derece korumacıydı. Kyra da aynı şekilde Leo'ya karşı son derece korumacıydı. İki, babasının kalesinde, birbirlerinden bir an olsun ayrılmıyorlardı. Kyra, Leo kendisine yetişmek için acele ederken, onsuz hiçbir yere gitmiyordu. Bütün zamanlar boyunca da kurt onun yanında olurdu; yalnızca, yollarına bir sincap veya tavşan çıkması durumunda saatlerce ortadan kaybolabiliyordu.

“Seni unutmadım oğlum” dedi Kyra, elini cebine sokup, önceki günkü ziyafetten kalan bir kemiği Leo'ya uzattı. Leo kemiği kaptı ve sahibinin yanında neşeye koşmaya başladı.

Kyra nefesi sislere kendisinden önce karışarak yürüdüğü sırada, yayını omzuna astı ve nefesini kuru ve soğuk ellerine verdi. Geniş ve düz platoyu geçip etrafına baktı. Bu noktadan tüm bölge, Volis'in genelde yeşil olan ama şimdi karla kaplı irili ufaklı tepeleri, babasının Escalon krallığının kuzeydoğu köşesine yerleşmiş olan kalesinin bölgeleri, görülebiliyordu. Bu yüksek noktadan babasının kalesinde olup biten her şeye, gelen giden köylü ve savaşçılara kuş bakışı bir görüşe sahipti ve bu da burayı sevmesinin bir başka sebebiydi. Babasının kalesinin eski taşlarının şekillerini, tepeler doğru etkileyici şekilde yayılan ve sonsuza dek gidiyormuş izlenimi veren siper ve kulelerini incelemeyi seviyordu. Volis bölgedeki en yüksek yapıydı; bazı binaları dört katlıydı ve etkileyici siperlerle çevriliydi. Uzak tarafına dairesel bir kule, halk için bir şapel ile tamamlanıyordu. Şapel onun içinse sadece tırmanıp etrafa bakabileceği ve yalnız kalabileceği bir yapıydı. Taş yapılar bir kale hendeğiyle çevrelenmiş, geniş bir ana yol ve kemerli bir taş köprüyle donatılmıştı. Ayrıca burası sırasıyla etkileyici dış toprak setleri, tepeler, hendekler ve duvarlarla çevrelenmişti. Kralın en önemli savaşçılarından biri, babası,

için son derece uygun bir yerdi.

Aslında Escalon'un başkenti Andros'a günlerce uzaklıkta olan Volis, Ateş Duvarından önceki son kale, halen kralın birçok ünlü savaşçısının yaşadığı bir yerdi. Ayrıca birçok köylü ve çiftçinin de içinde veya duvarlarının yakınında, koruması altında yaşadığı bir yol gösterici olmuş, bir ev haline gelmişti.

Kyra hisarın eteklerinde yerleşmiş düzinelerce küçük kilden eve baktı. Bacalarından duman yükseliyor, çiftçiler hem kışa hazırlık için hem de geceki festival için acele içinde hareket ediyorlardı. Kyra biliyordu ki, köylülerin ana duvarların dışında yaşayacak kadar güvende hissetmeleri, babasının gücüne olan saygının bir işareti ve Escalon'da başka hiçbir yerde görülemeyecek bir manzaraydı. Sonuçta, babasının adamlarının anında koşup gelebileceği, sadece bir boru çalımı kadar mesafedelerdi.

Kyra her zamanki gibi insanlarla dolu asma köprüye baktı, çiftçiler, ayakkabıcılar, demirciler ve tabii ki savaşçılar, kaleden içeri giriyor veya dışarı çıkıyordu. Hisarların arası sadece yaşamak veya eğitim yapmak için bir yer değil aynı zamanda tüccarların toplantı yeri haline gelmiş olan parke taşlı avluların sonsuz bir dizisiydi. Her gün tezgâhları açılıyor, insanlar mallarını satıyor, takas yapıyor, günün avını veya yakaladıklarını gösteriyor veya denizler ötesinden bir takım egzotik kumaşlar, baharatlar veya şekerlerin ticaretini yapıyordu. Kalenin avlusu her zaman egzotik kokularla dolu olurdu; bir çeşit garip çay veya pişmekte olan yahni gibi ve o saatlerce bu kokuların arasında kaybolabilirdi. Ve duvarların ötesinde, biraz uzakta, babasının adamlarının dairesel eğitim alanı, Savaşçıların Geçidini ve onun alçak taş duvarlarını görünce kalp atışları hızlandı ve savaşçıların atlarıyla düzenli sıralar halinde saldırıya geçişlerini ve ağaçlara asılı hedefleri olan kalkanlara mızraklarını saplamaya çalışmalarını heyecan içinde seyretti. Onlarla eğitime katılabilmek için can atıyordu.

Kyra aniden bir ıglık sesi duydu, kendi sesiymiş gibi tanıdık gelen bir ses, kontrol noktası yönünden geliyordu. Tetikte olacak şekilde o yöne döndü. Kalabalığın içinde bir kargaşa vardı. Telaş içindeki kalabalığı izlediğinde, kalabalığın önünde, ana yola doğru, genç kardeşi Aidan ve iki ağabeyi Brandon ve Braxton'ı gördü. Kyra gerilmişti ve tetikteydi. Küçük kardeşinin sesindeki sıkıntıdan, ağabeylerinin aklında iyi bir şey olmadığını söyleyebilirdi.

Kyra ağabeylerinin izlerken gözlerini kıstı, içinde bildik bir öfkenin yükseldiğini hissetti ve bilinçsiz bir şekilde yayının kabzasını sıktı. İki de kendisinden otuz santim uzun, iki yanından kollarından tutmuş ve kendi isteği dışında kaleden köye doğru sürükleyen iki oğlanın arasında Aidan belirdi. Küçük, zayıf, duygusal ve on yaşına yaklaşmış olan Aidan, on yedi ve on sekiz yaşlarındaki, genç irisi ağabeylerinin arasında sıkışmış olarak şimdi daha da kırılğan görünüyordu. Her ikisi de benzer özellikler ve tonlamalar taşıyordu, kuvvetli çeneleri, gururlu duruşları, koyu kahverengi gözleri ve koyu kahve dalgalı saçları vardı. Brandon ve Braxton'ın saçları kısa kesilmiş olmasına rağmen onunkiler hala dik, inatçı ve gözlerinin seviyesini geçecek şekilde uzundu. Oğlanların hepsi birbirine benzese de, açık sarı saçları ve açık gri gözleriyle hiçbirisi ona benzemiyordu. Örme taytı, yün tuniği ve peleriniyle Kyra ince ve zayıf ve aşırı beyazdı ve geniş alnı, küçük burnu ve çarpıcı özellikleriyle bir adamı kendisine iki kez baktırabileceği söylenirdi. Özellikle de on beş yaşına girmesiyle bakışların arttığının farkındaydı.

Bu durum onu rahatsız ediyordu. Üzerine dikkatleri çekmek istemiyordu ve kendini güzel olarak da nitelendirmiyordu. Dış görünüş hakkındaki hiçbir şeye önem vermiyordu; ilgilendiğin şeyler eğitim, cesaret ve onurdu. Abilerinde olduğu gibi kendisinin de babasına, dünya üstündeki herkesten çok hayran olduğu ve sevdiği adama, benzemeyi, çıtı pıtı özelliklere sahip olmaya tercih ederdi. Aynada kendisine bakarken gözlerinde hep

babasından bir iz arardı ama ne kadar uğraşsa da henüz bunu bulamamıştı.

“Bırak beni, dedim size!” diye bağırdı Aidan, sesi Kyra’ya kadar geliyordu.

Dünya üstündeki her şeyden çok sevdiği oğlan, küçük erkek kardeşinin yardım çağrısı karşısında dimdik, yavrusunu izleyen bir aslan gibi durdu. Leo da hemen arkasında kaskatı duruyordu ve sırt tüyleri dikleşmişti. Annelerinin uzun süre önceki ölümünden sonra Kyra, Aidan’a hiç sahip olamadığı anneyi vermek ve ona göz kulak olmak konusunda kendisini sorumlu hissetmişti.

Brandon ve Braxton onu yolun aşağısına doğru, kaleden uzağa, uzak ormanlığa giden ıssız yolda kaba bir şekilde sürüklediler ve kız onların, Aidan’ı bir mızrak kullanmaya zorladıklarını gördü, kendisi için fazla büyük bir mızrak. Aidan onlar için sataşılması çok kolay bir hedef haline gelmişti; Brandon ve Braxton kabadayılardı. Güçlülerdi, cesur sayılırlardı fakat gerçek yetenekten çok gösteriş yaparlar ve her zaman kendilerini içinden kendi başlarına çıkamayacakları belalara sokarlardı. Bu delirticiydi.

Kyra neler olduğunu anlamıştı. Brandon ve Braxton Aidan’ı avlarından birine sürüklemeye çalışıyordu. Ellerindeki şarap mataralarını fark etti ve daha öncesinden beri içmekte olduklarını anlayıp çok öfkelenmişti. Anlamsızca hayvan öldürmeye gidecekleri yetmiyormuş gibi, şimdi bir de tüm itirazlarına rağmen küçük kardeşlerini peşlerinden sürüklemeye çalışıyorlardı.

Kyra’nın içgüdüleri harekete geçti, eyleme geçti ve onlarla yüzleşmek üzere bayır aşağı koşmaya başladı; Leo da yanında koşuyordu.

“Yeteri kadar büyüdün artık,” dedi Brandon Aidan’a.

“Artık büyüüp erkek oldun,” dedi Braxton.

Çim tepelerden aşağı doğru giderken Kyra kalben, onlara yetişmesinin çok da vaktini almayacağını biliyordu. Yola doğru koştu ve onlardan önce durdu; sert nefes alıp veriyordu, Leo da yanında duruyor, yolu kapatıyorlardı.

Ağabeyleri de aniden durdular, şok olmuş halde ona bakıyorlardı.

Kız, Aidan'ın yüzündeki rahatlamayı görebiliyordu.

“Kayıp mı oldun?” diye alay edercesine sordu Braxton.

“Yolumuzu kapatıyorsun,” dedi Brandon. “Oklarına ve çubuklarına geri dön.”

İkisi alaycı şekilde güldüler, fakat o kaşlarını çatmış, kararlı bir ifade takınmıştı, Leo da yanında hırıliyordu.

“Şu yaratığı bizden uzaklaştır,” dedi Braxton, cesurca konuşmaya çalışmıştı ama sesindeki korku belli oluyordu ve mızrağının kabzasını sıktı.

“Peki Aidan'ı nereye götürdüğünüzü sanıyorsunuz?” diye sordu, son derece ciddiydi ve gözünü kırpmadan onlara bakıyordu.

Durakladılar, yüzleri yavaşça sertleşmeye başlamıştı.

“Canımız nereye isterse oraya götürüyoruz,” dedi Brandon.

“Onu avlanmaya götürüyoruz ve nasıl *erkek* olunacağını öğrenecek,” dedi Braxton, erkek kelimesinin üzerine özellikle can acıtıcı bir vurgu yapmıştı.

Fakat o pes etmedi.

“O daha çok küçük,” dedi kesin bir ifadeyle.

Brandon kaşlarını çatı.

“Kim demiş?” dedi.

“Ben diyorum.”

“Ve sen annesi misin?” dedi Braxton.

Kyra kıpkırmızı oldu, öfke doluydu ve annelerin o an orada olmasını her zamankinden çok istiyordu.

“Senin onun babası olduğun kadar,” diye yanıtladı.

Orada gergin bir sessizlik içinde durdular bir süre. Kyra Aidan'a baktı; çocuk korku dolu gözlerle kendisine bakıyordu.

“Aidan,” dedi, “bu yapmak istediğin bir şey mi?”

Aidan yere baktı, utanmıştı. Sessizce duruyor ve kızın bakışlarından kaçınıyordu. Kyra onun konuşmaktan korktuğunun ve ağabeylerinin kınama duygularını

kışkırtmak istemediğinin farkındaydı.

“İşte sen de gördün,” dedi Brandon. “İtiraz etmiyor.”

Kyra öylece durdu, hayal kırıklığı içindeydi, Aidan’ın konuşmasını istiyordu fakat onu zorlayamazdı.

“Onu sizinle ava götürmeniz akıllıca olmaz,” dedi.

“Fırtına geliyor. Çok yakında hava kararacak. Ormanlık tehlikelerle dolu. Eğer ona avlanmayı öğretmek istiyorsanız, onu biraz daha büyüdüğünde, başka bir gün götürün.”

Rahatsız bir şekilde kaşlarını çattılar.

“Sen avlanmak hakkında ne biliyorsun ki?” diye sordu Braxton. “Şu ağaçlarından başka ne avladın bugüne kadar?”

“Herhangi biri seni ısırды mı hiç?” diye ekledi Brandon da.

Her ikisi de gülerken Kyra yanıyor ve ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Aidan konuşmazsa yapabileceği çok fazla bir şey de yoktu.

“Çok fazla endişeleniyorsun kız kardeşim,” dedi sonunda Brandon. “Bizim gözetimimiz altındayken Aidan’a hiçbir şey olmayacak. Onu sadece biraz daha sertleştirmek istiyoruz, öldürmek değil. Onu düşünen tek kişinin sen olduğunu düşünebiliyor musun gerçekten?”

“Ayrıca, babamız da izliyor,” dedi Braxton. “Onu hayal kırıklığına uğratmak mı istiyorsun?”

Kyra ikisinin omuzlarının üzerinden çabucak yukarı baktı ve kulenin yukarısında, kemerli, dışarı bakan pencerede babasının durduğunu ve onları izlediğini gördü. Bu duruma engel olmadığı için içinde olağanüstü bir hayal kırıklığı olduğunu hissetti.

Oğlanlar yanından geçmeye kalktılar fakat Kyra, inatçı bir şekilde yollarını tıkayarak durmaya devam etti. Eğer yapabilselerdi onu itekleyecek gibi bakıyorlardı fakat Leo aralarına girmiş hırıliyordu ve onlar da vazgeçtiler.

“Aidan, çok geç oldu,” dedi kız. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Benimle kaleye dönmek ister misin?”

Küçük çocuğa dikkatle baktığında gözlerine dolan yaşları görebiliyor; aynı zamanda yaşadığı işkenceyi de hissedebiliyordu. Uğuldayan bir rüzgâr ve hızlanan kardan başka hiçbir şeyin bozmadığı uzun bir sessizlik oldu.

Sonunda eğilip bükülerek,

“Ava gitmek istiyorum,” diye yarım ağızla mırıldandı.

Ağabeyleri kızın yanından, omzuna çarparak ve Aidan’ı da sürükleyerek geçip yolun aşağısına doğru aceleyle yürüdüler. Kyra arkasını dönüp onları izlerken midesinde berbat bir his oluştu.

Yüzünü kaleye dönüp kulenin yukarısına baktı fakat babası çoktan gitmişti.

Kyra üç erkek kardeşini yaklaşan fırtınanın içine, Dikenli Ormana doğru gözden kaybolurlarken izledi ve midesinde bir ağrı oluştu. Aidan’ı kapıp geri getirmeyi düşündü ama onu utandırmak da istemiyordu.

Oluruna bırakması gerektiğini biliyordu ama bırakamıyordu. İçinde bir şey ona izin vermiyordu. Bir tehlike seziyordu, özellikle de Kış Ayı arifesinde. Ağabeylerine güvenmemişti; Aidan’a zarar verecek değillerdi ama umursamaz ve aşırı sertlerdi. Hepsinden daha kötüsü yeteneklerine aşırı güveniyorlardı. Bu da oldukça kötü bir kombinasyondur.

Kyra daha fazla dayanamadı. Eğer babası hiçbir şey yapmıyorsa, kendisi yapmalıydı. Artık yeteri kadar büyümüştü ve kendinden başka kimseye hesap vermek zorunda değildi.

Kyra koşmaya başladı, ıssız kasaba yolunda, yanında Leo’yla birlikte, Dikenli Ormana doğru yola çıktı.

BÖLÜM İKİ

Kyra kalenin hemen batısındaki, ağaçların sıklığından etrafı görmenin neredeyse imkânsız olduğu Dikenli Ormana girdi. Ormanın içinde, yanında Leo'yla birlikte yavaşça ilerlerken, kar ve buz ayağının altında çıtırdıyordu. Yukarı baktı. Sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen dikenli ağaçların içinde cüce gibi kalmıştı. Bunlar dikenlerle dolu, budaklı dalları ve kalın siyah yapraklı çok yaşlı ağaçlardı. Buranın lanetli olduğunu hissediyordu; oradan hiç iyi bir şey gelmemişti. Babasının adamları birçok avdan yaralı olarak dönmüşler, birçok sefer de Ateş Duvarından kaçan bir trol, buraya sığınmış ve köylülere saldırmak için bir saldırı alanı olarak kullanmıştı.

Kyra ormana girdiği an ürperdiğini hissetti. Burası daha karanlık, daha soğuk, hava daha nemli, dikenli ağaçların çürümüş toprak gibi kokusu havayı ağırlaştırıyor ve devasa ağaçlar gün ışığından geri kalan ne varsa engelliyordu. Kyra tetikteydi ve ağabeylerine son derece öfkeliydi. Buralarda yanında birkaç savaşçı olmadan gezinmek çok tehlikeliydi; özellikle de gün batımında. Her sesle irkiliyordu. Uzaktan bir hayvanın sesi duyuldu. Korkarak da olsa ne olduğunu görmek için dönüp baktı; ama ağaçlar çok sıktı ve hiçbir şey görememişti.

Leo ise arkasında hırıliyordu ve bir süre sonar yanından ayrıldı..

“Leo!” diye seslendi arkasından.

Ama kurt çoktan gitmişti.

Kız içini çekti. Rahatsız olmuştu ama kurt hep öyleydi; ne zaman önünden bir başka hayvan geçse peşine takılırdı. Fakat kız biliyordu ki, kısa süre içinde dönecekti.

Kyra artık tek başına yola devam ediyordu ve orman gittikçe kararıyordu. Uzaktan gelen bir gülme duyduğunda ağabeylerinin izini takip etmekte zorlanmaya başlamıştı. Sesin geldiği yana dönüp dikkat kesildi ve kalın ağaçların

arasından ağabeylerini görmeye uğraştı.

Kyra fark edilmek istemediği için, uygun bir mesafede geride kaldı. Eğer Aidan onu görürse çok utanacağını ve onu geri göndereceğini biliyordu. Başlarını bir belaya sokmadıklarından emin olmak için onları gölgeden takip etmeye karar verdi. Aidan için utanmaktansa bir erkek olduğunu hissetmek daha iyi olacaktı.

Ayaklarının altında bir dalın çıtırdamasıyla Kyra olduğu yere çöktü. Çıkarttığı sesin kendisini ele verebileceğinden endişe etmişti ama sarhoş ağabeyleri hiçbir şeyin farkında değillerdi. Yaklaşık otuz metre uzağında, hızla yürüyorlardı ve çıkarttıkları sesler çıtırtıyı bastırmıştı. Aidan'ın vücut dilinden onun ne kadar gergin olduğunu ve neredeyse ağlamak üzere olduğunu anlayabiliyordu. Mızrağını, gerçek bir erkek olduğunu kanıtlamak istercesine sımsıkı tutuyordu fakat çok büyük bir mızrak için çok garip bir kabzası vardı ve ağırlığı altında zorlanıyordu.

“Buraya gel!” diye seslendi Braxton birkaç adım arkasından takip etmekte olan Aidan'a dönerek.

“Neden korkuyorsun?” dedi Brandon da.

“Korkmuyorum—” diye diretti Aidan.

“Sessiz olun!” dedi Brandon aniden, Aidan'ı durdurdu. Bir avcunun için Aidan'ın göğsündeydi ve ifadesi ilk defe bu kadar ciddiye. Braxton da durdu. Hepsi gerilmişti.

Kyra bir ağacın arkasını kendine siper alarak erkek kardeşlerini izlemeye devam etti. Açıklığın ucunda duruyorlar ve sanki bir şey fark etmişler gibi doğrudan karşıya bakıyorlardı.

Gözünü dört açmış şekilde ileri doğru süründü. Daha iyi bir görüş açısı arıyordu. İki büyük ağacın arasına geldiğinde durdu. Diğer üçünün neye baktıklarına dair bir anlık görüntü yakalamıştı. Orada, açıklığın ortasında, meşe palamutlarını yemekte olan bir yabandomuzu duruyordu. Öyle sıradan bir yabandomuzu değildi. Hayvan devasa büyüklükte bir Kara Boynuzlu Yabandomuzuydu ve uzun, kıvrık beyaz dişleri, biri burnunun üzerinden çıkan, diğer

ikisi de kafasının üstünde yer alan üç uzun ve keskin boynuzlarıyla hayatında gördüğü en büyük yabandomuzuydu. Neredeyse bir ayı büyüklüğünde olan bu hayvan acımasızlığı ve şimşek kadar hızlı oluşuyla bilinen, ender görülen bir hayvandı. Birçok insanın çok korktuğu ve hiçbir avcının karşılaşmak istemeyeceği bir yaratıktı.

Kyra'nın kollarındaki tüyler kalkmıştı ve Leo'nun yanında olmasını diliyordu. Fakat bir yandan da orada olmadığına minnettardı. Biliyordu ki Leo bu hayvanın da peşine takılırdı ve karşılaşmadan sağ çıkıp çıkamayacağından emin değildi. Kyra ilerlemeye başlarken sakince omzundan yayını aldı ve içgüdüsel olarak oklarına uzandı. Yabandomuzunun oğlanlardan ve kendisinden ne kadar uzakta olduğunu hesaplamaya çalıştı. Durumun hiç de iyi olmadığını farkındaydı. Temiz bir atış yapmasını engelleyebilecek çok fazla ağaç vardı ve bu büyüklükte bir hayvan için hataya yer yoktu. Dahası, tek bir okun onu indirmeye yetip yetmeyeceğinden de şüpheliydi.

Kyra erkek kardeşlerinin yüzlerindeki korku ifadesini fark etti ve hemen sonrasında Brandon ve Braxton'ın korkularını, alkolün etkisiyle daha da abarttıkları, sahte bir ifadeyle örtmeye çalıştıklarını gördü. Her ikisi de mızraklarını kaldırmışlar ve birkaç adım ilerlemişlerdi. Braxton Aidan'ın olduğu yerde çakıldığını fark etti ve küçük çocuğu omzundan tutup yürümeye zorladı.

"Senden bir erkek yapmanın vakti geldi," dedi Braxton. "Bu yabandomuzunu öldürürsen nesiller boyunca adından söz ederler."

"Kellesini getirirsen hayat boyu bir üne kavuşursun," dedi Brandon.

"Ben...korkuyorum," dedi Aidan.

Brandon ve Braxton onunla dalga geçtiler ve alaycı şekilde güldüler.

"Korktun demek!" dedi Brandon. "Peki ya babamız bunu söylediğini duyarsa ne der sence?"

Yabandomuzu dikkat kesilmiş, kafasını kaldırmış ve

parlak sarı gözleriyle direkt olarak onlara bakmaya başlamıştı. Yüzünde hırlamayla birlikte kızgın bir ifade oluşmuştu. Dişlerini gösterecek şekilde ağzını açtı. Salyaları akıyordu ve karnının derinliklerinden bir yerden kaba bir gurultu geldi. Kyra bulunduğu mesafeden bile bir korku hissediyor ve Aidan'ın hissettiği korkuyu hayal etmeye çalışıyordu.

Kyra tedbiri elden bırakmış olarak ileri atıldı; çok geç olmadan onlara yetişmeye kararlıydı. Erkek kardeşlerinin birkaç adım gerisine geldiğinde bağırdı:

“Onu rahat bırakın!”

Sert sesi sessizliği deldi ve erkek kardeşleri açıkça korkmuş bir şekilde donakaldılar.

“Yeteri kadar eğlendiniz,” diye ekledi. “Bu kadarı yeter.”

Aidan rahatlamış görünürken, Brandon ve Braxton onula dalga geçmeye başladılar.

“Sen ne bilirsin ki?” diye bağırdı Brandon. “Gerçek erkeklere karışmaktan vazgeç.”

Yabandomuzu onlara doğru hareketlenirken derinden hırıldadı. Kyra da hem korku hem de öfkeyle ilerledi.

“Eğer bu yaratığın karşısına çıkacak kadar aptalsanız, buyrun,” dedi. “Fakat Aidan'ı buraya, yanıma göndereceksiniz.”

Brandon hiddetlenmişti.

“Aidan burada gayet iyi,” diye karşılık verdi Brandon.

“Nasıl savaşılacağını öğrenmek üzere, değil mi Aidan?”

Aidan sessizce durdu, korkudan donakalmıştı.

Açıklıktan bir hışırtı geldiğinde Kyra Aidan'ın kolundan yakalamak için bir adım daha atmak üzereydi.

Yabandomuzunun gitgide yaklaştığını gördü; her seferinde tehditkâr bir adım atarak yaklaşıyordu.

“Eğer kışkırtılmazsa saldırmaz,” diye ağabeylerini uyardı Kyra. “Bırakın gitsin.”

Fakat ağabeyleri onu umursamadı ve her ikisi de yüzlerini hayvana dönüp mızraklarını kaldırdı. Ne kadar cesur olduklarını kanıtlamak istercesine açıklığa doğru

yürüdüler.

“Ben kafasına nişan alacağım,” dedi Brandon.

“Ben de boğazına,” diye onayladı Braxton.

Yabandomuzu daha gürültülü bir şekilde homurdandı, ağzını daha geniş açtı ve salyalarını akıtarak bir tehditkâr adım daha attı.

“Geri dönün!” diye bağırdı Kyra umutsuzca.

Fakat Brandon ve Braxton ilerledi, mızraklarını kaldırdı ve aniden fırlattılar.

Mızraklar havada süzülürken Kyra endişe içinde izledi ve kendisinin en kötüye hazırladı. Dehşete düşmüş şekilde Brandon’ın mızrağının hayvanın kulağını sıyırıp geçtiğini fakat kan dökülmesi ve hayvanın kışkırtılmasına yettiği, Braxton’ın mızrağının kafasının birkaç metre üzerinden uçup arkaya düştüğünü gördü.

Brandon ve Braxton ilk kez korkmuş görünüyorlardı. Orada, ağızları açık, suratlarında aptal bir ifade ve alkolün verdiği parlaklık korkuya dönmüş olarak öylece duruyorlardı.

Yabandomuzu öfkeden delirmişti. Kafasını yere eğdi, korkunç bir homurtu çıkarttı ve aniden saldırıya geçti.

Hayvan ağabeylerine doğru yaklaşırken Kyra korku içinde onu izledi. Boyutuna göre, hayatında gördüğü en hızlı şeydi ve çimenlerin üzerinde sanki bir ceylanmış gibi sekiyordu.

Hayvan yaklaşırken Brandon ve Braxton aksi yöne ok gibi fırlayarak can havliyle kaçmaya başladılar.

Aidan’ı orada, olduğu yere çakılmış, tek başına ve korkudan donmuş halde bırakmışlardı. Ağızı şaşkınlıkla açık kalmış, kabzayı tutan eli gevşemiş ve mızrak elinden yere yuvarlanmıştı. Kyra aksi halde de çok bir şeyin değişmeyeceğini, Aidan’ın denese de kendini savunamayacağını biliyordu. Yetişkin bir erkek bile kendini savunamayabilirdi. Ve yabandomuzu bunu fark etmişçesine bakışını Aidan’a çevirmiş ve doğrudan onu hedef almıştı.

Kyra, kalbi deli gibi çarparak harekete geçti. Bu

durumda bir tek şansının olacağını biliyordu. Hiç düşünmeden ağaçları ittirerek ileri atıldı. Yayını çoktan hazırlamıştı. Tek bir atış şansının olacağını biliyordu ve bu atış mükemmel olmak zorundaydı. Yabandomuzu hareket etmiyor olsa bile, içinde bulunduğu panik halinde çok zor bir atış olacaktı; fakat oradan sağ kurtulmak istiyorlarsa atışının mükemmel olması gerekiyordu.

“AIDAN, YERE YAT!” diye bağırdı.

Oğlan hiç kıpırdamamıştı. Aidan yolunu kapatıyor ve temiz bir atış yapmasını engelliyordu. Kyra yayını kaldırıp ileri doğru koştu. Eğer Aidan çekilmezse o tek bir atışının da boşa gideceğini fark etti. Ağaçların arasında tökezleyerek ilerlerken ayakları karda ve nemli toprakta kayıyordu. Bir anlığına her şeyin bittiğini hissetti.

“AIDAN!” diye umutsuzca tekrar bağırdı.

Bu kez bir mucize oldu ve oğlan söz dinleyip son anda kendini yere attı. Artık Kyra'nın atış için açık bir görüşü vardı.

Yabandomuzu Aidan'a saldırırken Kyra için zaman yavaşladı. Kendini farklı bir boyuttaymış gibi hissetti. İçinde, daha önce hiç hissetmediği ve ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir şey yükseldi. Dünya daraldı ve belirginleşti. Kendi kalp atışlarının, soluğunun, yaprakların hışırtısının ve yüksekte gıklayan bir karganın sesini duyabiliyordu. Kendini, daha önce hiç olmadığı kadar evrenle uyum içinde hissetti. Sanki evrenle tek vücut olduğu bir başka gerçeklik boyutuna geçmiş gibiydi.

Kyra avuç içlerinin sıcak bir şekilde karıncalanmaya ve ne olduğunu anlamadığı bir enerjiyle dolmaya başladığını hissetti; sanki yabancı bir şey vücudunu ele geçiriyormuş gibiydi. Sanki çok kısa bir an parçası içinde kendini olduğundan daha büyük biri gibi hissetti; kendinden çok daha güçlü biri gibi.

Kyra bilinçsiz davranış durumuna geçmiş, tamamen içgüdülerinin ve hissettiği bu yeni enerjinin kontrolü ele almasına izin vermişti. Ayaklarını yere sabitledi, yayını

kaldırıp, oku gerdi ve bıraktı.

Oku bıraktığı anda bunun özel bir atış olduğunu farkındaydı. Okun, nereye gitmesini istediğini biliyormuş gibi hareket edip, havada süzülüşünü izlemesine gerek bile yoktu. Oku öyle bir güçle atmıştı ki, ok yaratığın sağ gözünden girmiş, durana kadar da kafatasının içinde neredeyse otuz santim derine saplanmıştı.

Yaratık, bacakları altında kıvrılırken aniden homurdandı ve yüzüstü karların üstüne düştü. Açıklıkta kayarak Aidan'ın olduğu yere kadar geldi. Kıvranıyordu ve hala canlıydı. Sonunda Aidan'a otuz santim kadar bir mesafede durdu. O kadar yakınlardı ki, neredeyse birbirlerine değiyorlardı.

Hayvan karların üzerinde kıpırdanıyordu. Kyra yayına yeni bir ok yerleştirmişti. Yabandomuzunu üzerinde durdu ve kafasının arkasından oku sapladı. Hayvan artık kıpırdamıyordu.

Kyra kalbi deli gibi çarparken, sessiz bir şekilde açıklıkta durdu. Ellerindeki karıncalanma hissi yavaşça geçiyor, enerji kayboluyordu. Az önce neler olduğunu merak ediyordu. Atışı gerçekten yapmış mıydı?

Bir anda Aidan'ı hatırladı. Ona doğru eğilip oğlanı kavradığında, oğlanın kendisine, sanki annesine bakıyormuş gibi baktığını gördü; gözleri korku doluydu fakat yaralanmamıştı. Oğlanın iyi olduğunu görünce içinde ani bir rahatlama hissetti.

Kyra arkasını döndüğünde iki ağabeyinin hala açıklıkta yerde yatıyor ve kendisine şoke olmuş biçimde ve büyülenmiş gibi baktığını gördü. Fakat bakışlarında başka bir şey daha vardı; onu rahatsız eden bir şey, şüphe... Sanki onlardan çok farklı biri gibiydi. Bir yabancı. Bu bakış, daha önce de ender olsa da kendisiyle ilgili meraklanmasına yetecek kadar çok gördüğü bir bakıştı. Döndü, ayaklarının dibinde yatan devasa büyüklükteki ölü yaratığa baktı ve kendisinin, on beş yaşında bir kızın, bunu nasıl yapabilmiş olduğunu merak etti. Bu durum yeteneklerinin ötesindeydi.